

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr.Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: **Z. C.**, bytem, zastoupená Mgr.Robertem Cholenským, advokátem se sídlem Bolzanova 5, Brno proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví** se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 1.12.2010 čj: 58804/2010-7/PRO

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala zrušení rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 1.12.2010 čj: 58804/2010-7/PRO, kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 13.10.2010 čj: 58804/2010-3/PRO o odmítnutí žádosti žalobkyně ze dne 5.10.2010 o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

V žalobě žalobkyně uvedla, že požádala o poskytnutí informace, a to „kompletní právní analýzy, kterou si Ministerstvo zdravotnictví nechalo zpracovat ohledně možné právní odpovědnosti rodičů za újmu způsobenou dítěti v souvislosti s plánovaným porodem doma“, tato žádost byla odmítnuta s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žalobkyně má za to, že uvedené právní ustanovení chrání správní orgány pouze před nutností poskytovat informace, které dosud nemají, nikoli však ty, se kterými již disponují. Vyplývá to jednak z důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 Sb., kterým bylo ustanovením § 2 odst. 4 do zákona č. 106/1999 Sb. vloženo, vyplývá to i z judikatury k danému ustanovení. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2010 sp.zn. 1 As 28/2010. Podle uvedeného rozsudku dotazem na názor ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je žádost směřující ke zjištění názoru povinného na žadatelem formulovaný předmět dotazu, aniž by byl výsledkem nebo podkladem činnosti povinného. Právní analýza, o kterou žalobkyně požádala, je podkladem pro činnost povinného subjektu, což je zřejmé i z napadeného rozhodnutí. Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1990 Sb. se vztahuje na informace, které dosud nevznikly, nikoliv na ty již vzniklé. Obdobný závěr vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 Sb., kde se výslovně uvádí, že povinný subjekt nemůže být nucen na základě své informační povinnosti k vypracování určitých materiálů, pokud však již určitý dokument vypracoval, má tedy informace k dispozici, je povinen je poskytnout. Žalobkyně nežádá o vypracování analýzy, pouze o poskytnutí dokumentu, který již ministerstvo má k dispozici. Žalobkyně nepožadovala na ministerstvu jeho právní názor či hodnocení v konkrétní právní kauze, nežádala ani o poskytnutí právní pomoci, požadovala jen poskytnutí nezávislé analýzy, kterou si ministerstvo nechalo zpracovat jako podkladový materiál, resp. pracovní nástroj pro svoji činnost. Osoby, kterých se analýza týká, by měly mít právo dozvědět se, jaké právní následky mohou být spojeny s jejich volbou a jednáním, zejména jestliže takovými informacemi disponuje veřejný orgán. Požadovaná právní analýza byla zpracována externím subjektem při použití peněžních prostředků z veřejných zdrojů, veřejnost má legitimní zájem na kontrole nakládání s těmito prostředky. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, včetně prvostupňového rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 13.10.2010 zrušil a žalobkyni nahradil náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobkyní uváděná argumentace, že ministerstvo odmítlo poskytnout informaci z titulu, že se jedná o podklad, je nesprávnou interpretací názoru žalovaného. Žalovaný požadovanou informaci odmítl nikoliv proto, že se jedná o podklad o budoucí výstup či pro vydání nějakého rozhodnutí, nýbrž proto, že se nejedná o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., a to s přihlédnutím k působnosti povinného subjektu. Podstatou požadovaného právního výkladu nejsou žalovaným shromažďované podklady vyplývající z jeho zákonem stanovené působnosti, nýbrž pouhý výklad možné trestněprávní odpovědnosti porodních asistentek. Tyto podklady stěží mohou vyústit v jakékoliv rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví, protože ministerstvo není orgánem činným v trestním řízení. Skutečnost, že nějaký výklad právních předpisů existuje nic nemění na tom, že požadovaná informace není informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Zdůraznil, že k výkladu právních předpisů či k poskytování právních služeb jsou určeni advokáti či jiní profesionálové v oblasti práva. S odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl zamítnutí podané žaloby.

Při jednání u Městského soudu v Praze setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Zástupkyně žalobkyně zdůraznila argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu a

důvodovou zprávou, problematika domácích porodů je problematikou aktuální, jestliže analýza byla zpracována za veřejné prostředky, měla být žalobkyni poskytnuta. Zástupkyně žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhla zamítnutí žaloby, neboť zákon o informacích se na předmětnou analýzu nevztahuje, bylo aplikováno ustanovení § 2 odst. 4 zákona o informacích, za této situace nebylo nutno zkoumat, zda by případně platily jiné výluky tímto zákonem upravené.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že podáním ze dne 6.10.2010 požádala žalobkyně s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb. o poskytnutí kompletní právní analýzy, kterou si Ministerstvo zdravotnictví nechalo zpracovat ohledně možné právní odpovědnosti rodičů za újmu způsobenou dítěti v souvislosti s plánovaným porodem doma.

Rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 13.10.2010 čj: 58804/2010-3/PRO bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobkyně se odmítá. V odůvodnění správní orgán odkázal na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., poukázal na ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ze kterého vyplývá kompetence Ministerstva zdravotnictví a v této souvislosti poukázalo na rozsudek Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Ostravě, ze kterých vyplývá, že povinný subjekt může požadovat jen takové informace, které se vztahují k působnosti povinného subjektu. Obdobně to vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 s tím, že povinný subjekt nemůže být nucen na základě informační povinnosti vypracování požadovaných materiálů. Požadovaná analýza byla zpracována výhradně pro vnitřní potřebu ministerstva, tento výklad neobsahuje žádné informace, které by se vztahovaly k působnosti Ministerstva zdravotnictví jako povinného subjektu. Navíc nelze vyloučit, že analýzu lze považovat za autorské dílo, k němuž majetková práva vykonává příslušná advokátní kancelář.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, ve kterém namítla, že požaduje informace, které má již úřad ve zpracované formě k dispozici, navíc byl zpracován externím subjektem za veřejné finanční prostředky a analýza se dotýká zájmu osob, o kterých pojednává. Proto trvá na poskytnutí požadované analýzy.

O rozkladu žalobkyně rozhodl ministr zdravotnictví žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozklad se zamítá. V odůvodnění uvedl, že právní závěr ministerstva, že poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., se netýká informací obsahujících právní výklady, považuje ministr za správný. Nesdílí názor žadatelky, že judikatura, na kterou prvostupňový správní orgán odkazuje, se týká jen případů, kdy požadovanou informaci povinný subjekt nemá. Režim zákona č. 106/1999 Sb. se netýká nových informací či názorů a právních výkladů, neboť právní analýza, podkladová výkladová stanoviska či obdobné názory jsou ve své podstatě pracovními nástroji či určitou metodou práce. Samotná skutečnost, že analýza byla zpracována externím subjektem a uhrazena z veřejných zdrojů nemůže být argumentem, který prolamuje závěr o tom, že na poskytování požadované informace nelze vztáhnout zákon č. 106/1999 Sb. Požadovaná právní analýza není zákonem svěřenou a uloženou kompetencí Ministerstva zdravotnictví. K tomu je třeba obracet se na advokáty, soudy apod. Žadatelka nemá právo na právní názor na určitý problém, přitom rozhodnou je otázka povahy požadované informace. Ministerstvo může informaci získat i s využitím veřejných prostředků, stále se bude jednat o právní názor, na jehož poskytnutí právo na svobodný přístup k informacím nedopadá. Analýza byla pořízena pro vnitřní potřebu, ministerstvo nemá povinnost vykládat trestněprávní předpisy nebo poskytovat bezplatný právní servis, pokud je třeba, jsou zde subjekty, které jsou určeny k poskytování právní pomoci.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně v podané žalobě projevila nesouhlas s výkladem žalovaného správního orgánu ve vztahu k ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. s tím, že chrání správní orgány před nutností poskytovat informace, které je dosud nemají, ne však ty, kterými již disponují.

Podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. povinnost povinného subjektu poskytovat informace se netýká dotazu na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

Žalobkyně v podané žalobě odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2010 sp.zn. 1 As 28/2010, z něhož vyplývá, že podklady pro rozhodování správního orgánu nejsou vyloučeny z povinnosti poskytovat informace, režimu povinného poskytování informací podléhají nejen samotné výsledky činnosti správního orgánu, ale také podklady pro ně. Současně poukázala na stanovisko Nejvyššího správního soudu, podle něhož se zmíněné ustanovení § 2 odst. 4 zákona vztahuje na informace, které dosud nevznikly.

Je vhodné předeslat, že ve věci vedené pod sp.zn. 1 As 28/2010 posuzoval Nejvyšší správní soud otázku povinnosti povinného subjektu poskytnout informaci, a to text zprávy o posouzení a hodnocení nabídek, vypracované v souvislosti se zadáváním veřejné zakázky, kterou vypracovala hodnotící komise jako poradní orgán povinného subjektu. Povinný subjekt odmítl poskytnout informaci s odkazem na § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb.

Z odůvodnění uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že Nejvyšší správní soud se vyjadřoval i k ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. s tím, že dospěl k závěru, že dotazem na názor ve smyslu uvedeného právního ustanovení je žádost směřující ke zjištění názoru povinného na žadatelem formulovaný předmět dotazu, aniž by byl výsledkem nebo podkladem činnosti povinného subjektu. V daném případě je zřejmé, že právní analýza, kterou žalobkyně požadovala, výsledkem činnosti povinného subjektu, tedy žalovaného správního orgánu, nebyla. Právní analýza byla zpracována subjektem, který je od povinného subjektu odlišný. Nelze tedy hovořit o tom, že by šlo o výsledek činnosti povinného subjektu. Dle názoru soudu nebyla požadovaná právní analýza ani podkladem pro činnost povinného subjektu, neboť z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by na základě této právní analýzy žalovaný správní orgán v rámci své kompetence činil jakékoliv úkony, jejichž podkladem by požadovaná právní analýza byla. V tomto směru je skutková situace zcela odlišná od skutkové situace, která byla předmětem hodnocení Nejvyššího správního soudu ve výše uvedeném rozsudku (závěr hodnotící komise byl podkladem pro činnost povinného subjektu při rozhodování o uchazečích o veřejné zakázce). Pokud žalobkyně v žalobě tvrdí, že jí požadovaná právní analýza byla podkladem činnosti žalovaného, jde o obecné tvrzení, které žalobkyně žádným způsobem nekonkretizuje ani nedokládá.

Pokud žalobkyně v této souvislosti poukazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a cituje z části odůvodnění na straně 2, druhý odstavec zdola, je nutno zdůraznit, že žalobkyně citovanou část odůvodnění napadeného rozhodnutí vytrhla z celkového kontextu. Ze samotného znění uvedeného odstavce v odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že ministr shledal právní názor ministerstva, že se zákon č. 106/1999 Sb. netýká informací, obsahující právní výklady a považoval judikaturu, na kterou rozkladem napadené

rozhodnutí odkazovalo, za přesnou. Současně vyjádřil, že nesouhlasí se žadatelkou (žalobkyní), že se judikatura dotýká jen případů, kdy požadovanou informaci povinný subjekt nemá. Tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí, na kterou pak navazuje žalobkyně citovaná část předmětného odstavce, žalobkyně zcela ponechala stranou. Přitom je zřejmé, že ministr zde vyjádřil názor, že se zákon č. 106/1999 Sb. netýká informací, obsahující právní výklady, současně poukázal na argumentaci judikaturou, jež byla uvedena v prvostupňovém rozhodnutí. Je zřejmé, že jediným odkazem na judikaturu v prvostupňovém rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 13.10.2010 je odkaz na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30.8.2005 čj: 10 Ca 174/2005-20 a usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17.8.2006 čj: 22 Ca 97/2006-12, ve kterých uvedené soudy uzavřely, že žadatel se může domáhat pouze takových informací, které se vztahují k působnosti povinného subjektu s tím, že pro posouzení právních otázek je třeba obrátit se např. na subjekty, poskytující právní pomoc. Je tedy zřejmé, že první část uvedeného odstavce odůvodnění napadeného rozhodnutí se opírá o závěr o tom, že nelze poskytnout informaci, ve vztahu k níž není dána působnost povinného subjektu, až teprve v druhé části uvedeného odstavce, kterou žalobkyně z velké části podané žaloby cituje, ministr zdravotnictví uzavírá, že zákon č. 106/1999 Sb. by bylo možno vztáhnout na výsledek činnosti správního orgánu, třeba i za použití konkrétního právního výkladu. Tento závěr není v rozporu s tím, co uvedl Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku pod bodem 45, na který žalobkyně odkazuje. Nejvyšší správní soud konstatoval, že informacemi ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. jsou nejen informace o činnosti povinných subjektů, ale též informace o výsledcích jejich činnosti. Pokud tedy žalovaný ve zmíněné části odůvodnění napadeného rozhodnutí hovoří o výsledcích své činnosti, je to v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu, který informace o výsledcích činnosti povinných subjektů staví na roveň informací o činnosti povinných subjektů. Nejvyšší správní soud dále uvádí, že mezi informace o výsledku činnosti patří i informace o podkladech, které jsou zpracovávány v průběhu výkonu této činnosti. Jak již bylo výše uvedeno, ze požadovaná analýza není o činnosti žalovaného jako povinného subjektu, ze spisového materiálu nevyplývá, a žalobkyně to ani konkrétně netvrdí, že by žalobkyně požadovaná právní analýza sloužila jako podklad pro konkrétní činnost žalovaného správního orgánu.

Pokud žalobkyně odkazuje na odstavec 43 uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, je nutno konstatovat, že v tomto bodě Nejvyšší správní soud zrekapituloval stručně stanovisko městského soudu, jehož rozhodnutí Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti posuzoval. Současně pod bodem 44 uvedeného rozsudku pak dospěl k závěru, že nelze dovodit, že by městský soud směřoval pojmy uvedené v ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Pod bodem 43 rozsudku tedy nejde o závěr či stanovisko Nejvyššího správního soudu.

Pokud žalobkyně poukazuje na bod 37 rozsudku Nejvyššího správního soudu, je zřejmé, že Nejvyšší správní soud konstatoval, že ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. pokrývá informace, které dosud nevznikly. Ani tuto argumentaci však neshledal soud opodstatněnou. Obecně lze souhlasit s tím, že informací není něco, co neexistuje, což vyplývá jak z judikatury tak z důvodové zprávy. Automaticky to však neznamená, že existence jakéhokoliv dokumentu musí mít za následek to, že je nutno takový dokument žadateli o informace poskytnout. Vždy musí jít o informace, které jsou o činnosti nebo o výsledku činnosti povinného subjektu o informace, které se vztahují k působnosti povinného subjektu. Tak tomu v dané věci není, žalobkyně požadovala dokument, který byl zpracován soukromým subjektem který nemá postavení povinného subjektu, je výsledkem jeho dušení činnosti a byl poskytnut pro potřeby konkrétního objednatele. Ze samotné skutečnosti, že

objednatelům se správní orgán, nelze dovodit, že musí takový dokument poskytnout žadateli o informaci.

Žalobkyně v žalobě poukazovala na důvodovou zprávu k zákonu č. 61/2006 Sb., na jehož základě bylo ustanovení § 2 odst. 4 vloženo do zákona č. 106/1999 Sb. Namítala, že nežádala vypracování analýzy, pouze poskytnutí dokumentu, který již ministerstvo k dispozici má, nežádá o vlastní právní názor žalovaného, nepožaduje jeho výklad právních předpisů. Ani tyto námitky neshledal soud důvodnými. Ve zmíněné důvodové zprávě je uvedeno, že důvodem k změně právní úpravy byla skutečnost, že dosavadní znění zákona nerozlišovalo informace o činnostech povinného subjektu a informace o výsledcích těchto činností. Informace o výsledcích činnosti povinného subjektu (např. studie, analýzy) či informace, které povinný subjekt využívá v rámci své činnosti či k plnění svěřených úkolů, mohou být chráněny jako duševní vlastnictví povinného subjektu. Proto nově bylo upraveno poskytování informací, které jsou předmětem duševního vlastnictví povinného subjektu, ale vznikly v rámci výkonu povinnosti povinného subjektu. Dále se v důvodné zprávě uvádí, že povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti a které má nebo by měl mít k dispozici. Režim zákona nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Ustanovení nemá sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona, zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání. K vypracování takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti. Naopak pokud již povinný subjekt určitý dokument vypracoval a má tedy informace k dispozici, je povinen je poskytnout.

Z důvodové zprávy zcela jednoznačně vyplývá, že povinný subjekt je poskytovat informace o své činnosti, výsledcích své činnosti. Povinný subjekt je povinen poskytovat pouze takové informace, které se vztahují k jeho působnosti a které má nebo by měl mít k dispozici. Lze souhlasit se žalobkyní, že nevyžadovala od žalovaného, aby vytvořil novou informaci či vyjádřil názor k určité problematice, je však nutno zdůraznit, že povinný subjekt je povinen poskytovat jen takové informace, které se vztahují k jeho působnosti, které se vztahují k samotné činnosti povinného subjektu či informace o výsledcích činnosti povinného subjektu. Žalobkyní požadovaná právní analýza však výsledkem činnosti povinného subjektu není, nebylo prokázáno, že by byla podkladem pro jeho konkrétní činnost. Soud má za to, že zmíněná judikatura i důvodová zpráva hovoří o analýzách, které byly zpracovány povinným subjektem. V dané věci však povinný subjekt žádnou analýzu ve vztahu k domácím porodům neučinil. Šlo o právní analýzu, která byla povinnému subjektu poskytnuta jiným subjektem, přičemž jde o právní názor, který je nutno považovat za zcela nezávazný. Soud má za to, že právní analýzu, která byla zpracována jiným subjektem než subjektem povinným, nelze považovat za informaci, kterou by žalovaný byl povinen žalobkyni poskytnout.

Soud má za to, že žalobkyní požadovanou informaci, která byla zpracována soukromoprávním subjektem, který není v postavení povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb., nelze považovat za informaci podle tohoto zákona.

Pokud žalobkyně v podané žalobě uvedla, že osoby, kterých se analýza dotýká, by měly mít právo se dozvědět, jaké právní následky mohou být spojeny s jejich volbou a jednáním, je nutno uvést, že důvody, proč je uplatněn požadavek na poskytnutí informace jsou nerozhodné, nejde o hledisko, které by při posuzování otázky, zda jsou splněny podmínky pro poskytnutí informace či nikoliv, bylo potřeba posuzovat. Je nutno zdůraznit, že

požadovaná analýza je právní analýzou jedné advokátní kanceláře, tato analýza je zcela nezávazná, vůbec to neznamena, že by v případě, byla-li by posuzována trestní odpovědnost určité osoby, příslušné orgány činné v trestním řízení měly právní názor odlišný. Rozhodně tedy nejde o dokument, který by vylučoval zcela samostatné právní posouzení a hodnocení, pokud by nastala situace, kdy by tak činily příslušné orgány státu. Úvahu, kterou žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí ke třetí námitce rozkladu žalobkyně, považuje soud za dostatečnou, protože reaguje na obsah této námítky.

Pokud žalobkyně poukazuje na to, že požadovaná analýza byla zpracována za úplatu při použití peněžních prostředků z veřejných zdrojů, veřejnost má legitimní zájem na kontrole nakládání s těmito prostředky, jde o námitku, která s předmětem řízení bezprostředně nesouvisí. Ze samotné skutečnosti, že předmětná analýza byla zpracována při použití peněžních prostředků z veřejných zdrojů automaticky neznamena, že jde o materiál, který podléhá zákonu č. 106/1999 Sb. Zájem veřejnosti na kontrole nakládání s prostředky z veřejných zdrojů je zájmem odlišným od předmětu řízení, o kterém bylo rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím.

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4.února 2014

JUDr.Hana Veberová
Předsedkyně senátu